Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 30. Warszawa, dnia 31 października 1934 r. **Rok XVII.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-400 „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu“, zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.“.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

Do Wszystkich Pracowników Administracji Spraw Wewnętrznych i Samorządu.

Dla uczczenia zasług ś. p. Ministra Spraw Wewnętrznych Bronisława Pierackiego Zarząd Główny Koła Czwartaków, do którego należał ś. p. Minister, przystąpił do utworzenia funduszu stypendjalnego dla dzieci Legjonistów.

Cel tej akcji, mającej być wyrazem hołdu dla poległego na posterunku Ministra Rzeczypospolitej, powinien być w pierwszym rzędzie jaknajgoręcej poparty przez tych, którym przypadł zaszczyt współpracy ze Zmarłym w okresie ostatnim Jego służby dla Państwa, t. j. przez pracowników administracji spraw wewnętrznych oraz samorządu.

Z tem przeświadczeniem wzywam Panów do jaknajwydatniejszego wedle swej możności przyczynienia się do powstania wspomnianego funduszu, którego przeznaczeniem byłoby również zapewnić stypendja ś. p. Ministra Bronisława Pierackiego dla sierot po pracownikach administracji spraw wewnętrznych oraz samorządowych.

M. Zyndram Kościałkowski
MINISTER.

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

Poz. 246.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 17 października 1934 r.

w sprawie kursu specjalnego dla komendantów posterunków Policji Państwowej.

Na podstawie art. 44 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 27 z 1931 r.), oraz rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 573) i z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 740), zarządzam utworzenie przy Szkole dla oficerów w Warszawie w terminie do dnia 8 listopada 1934 r. $2^1/_2$-miesięcznego kursu specjalnego dla komendantów posterunków Policji Państwowej.

Kurs liczyć będzie do 100 uczniów.

Program kursu, jak w zarządzeniu z dnia 16 maja 1933 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 8, poz. 116 z dnia 20 maja 1933 r.) w sprawie kursu specjalnego dla komendantów posterunków Policji Państwowej.

Uczniowie, którzy ukończą kurs z wynikiem dodatnim, otrzymają odpowiednie zaświadczenia.

Wyznaczenie fachowo-naukowego kierownictwa kursu oraz jego personelu, oznaczenie terminu rozpoczęcia wykładów, wyznaczenie kandydatów na kurs, określenie sposobu oceny postępów w nauce, ustalenie wzoru zaświadczenia, jak również wydanie innych potrzebnych zarządzeń—powierzam Komendantowi Głównemu Policji Państwowej.

ZA MINISTRA
(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

247.

OKÓLNIK Nr. 126

z dnia 6 października 1934 r.

o noszeniu i używaniu broni przez pracowników Banku Polskiego.

(Nr. AP. 39-119)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W związku z ogłoszonemi w Monitorze Polskim z dn. 13 października 1934 r. Nr. 236 przepisami o noszeniu i używaniu broni przez pracowników Banku Polskiego*), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że P. P. Starostowie:

a) będą powiadamiani przez Dyrekcję (Oddziały) Banku Polskiego o osobach, które wyznaczone zostały do przechowywania, wydawania i t. p. posiadanej przez Bank broni, o osobach, którym broń ma być wydawana, oraz o każdej zmianie w tym zakresie;

b) w razie potrzeby mogą przeprowadzać na miejscu doraźną kontrolę, celem stwierdzenia, czy obowiązujące przepisy są przestrzegane. Kontrola taka będzie polegała przedewszystkiem na sprawdzaniu przez upoważnionego do tego urzędnika księgi ewidencyjnej oraz sposobu przechowywania i wydawania broni i amunicji.

W przypadku dostrzeżenia uchybień lub zaistnienia jakichkolwiek zastrzeżeń, związanych z bezpieczeństwem publicznem, należy niezwłocznie porozumiewać się z Dyrekcją (Oddziałem) Banku Polskiego, prosząc o wydanie potrzebnych zarządzeń.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

248.

OKÓLNIK Nr. 127

z dnia 25 października 1934 r.

o interpretacji postanowień § 2 ustępu 2 rozp. Min. Spraw Wewn. z 27.II.1934 w sprawie kwalifikacyj sekretarzy gminnych.

(Nr. SS. 1-11-8).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) oraz Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

W myśl postanowień § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 27.II. 1934 r. w sprawie kwalifikacyj sekretarzy gminnych—osoby, które zajmują w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia stanowisko zastępcy sekretarza gminnego na obszarze województw: centralnych i wschodnich, a mają za sobą 5 lat nieprzerwanej pracy na tem stanowisku w jakiejkolwiek gminie na obszarze wymienionych województw, mogą być powoływane na stanowisko sekretarza gminy do dnia 1.I.1939 r. bez obowiązku składania egzaminu zastępczego, o ile posiadają wykształcenie w zakresie co najmniej publicznej szkoły powszechnej.

Z uwagi na to, że obowiązujące przed wejściem w życie ustawy samorządowej przepisy ustrojowe w województwach centralnych i wschodnich nie przewidywały stanowisk zastępców sekretarzy gminnych, należy stać na stanowisku, że ci z pośród pomocników sekretarzy gminnych, którzy faktycznie spełniali funkcje zastępców sekretarzy i tem samem zastępowali sekretarzy gminnych w razie ich nieobecności lub niemożności pełnienia przez nich swych obowiązków (t. zw. pierwsi pomocnicy sekretarzy gminnych), mogą korzystać z postanowień § 2 cytowanego we wstępie rozporządzenia.

Do czasu służby w myśl postanowień § 2 cyt. rozporządzenia zalicza się czas służby w gminie na stanowisku zastępcy sekretarza (I pomocnika) oraz czas służby na takiemże stanowisku w innych gminach na obszarze województw centralnych i wschodnich, wymienionych w ustępie ostatnim § 2 cyt. na wstępie rozporządzenia.

Służba wojskowa natomiast do 5-letniego okresu pracy w rozumieniu omawianych przepisów nie może być zaliczona, jednakże przerwa powstała wskutek służby wojskowej nie powoduje żadnych ujemnych skutków przy ustalaniu 5-letniego czasu służby w gminach, nie uchybia więc warunkowi nieprzerwalności służby.

Pracownikom gminnym, o których wyżej mowa, należy wydawać zaświadczenia na ich prośbę według niżej podanego wzoru.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

Załącznik do okólnika Nr. 127.
(niepotrzebne skreślić)

WYDZIAŁ POWIATOWY

w ....

Nr. ....

dnia .... 1934 r.

ZAŚWIADCZENIE.

Wydział Powiatowy zaświadcza, że p. .... zajmował w dniu 7 marca 1934 r., t. j. w dniu wejścia w życie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27.II1934 roku w sprawie kwalifikacyj sekretarzy gminnych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 144) sta-

*) Przepisy te przedrukowane są w numerze niniejszym.

nowisko I pomocnika sekretarza gminnego i z tego tytułu pełnił funkcje zastępcy sekretarza gminnego. Na stanowisku tem p. ...., jak wynika to z jego akt osobowych, pozostaje w gminie............................ od............................, w gminie zaś............................ od............................ do............................ .

W międzyczasie p. .... pełnił służbę wojskową.

Jednocześnie na podstawie dokumentów, znajdujących się w aktach osobowych, stwierdzam, że p. .... posiada wykształcenie w zakresie publicznej szkoły powszechnej .... klas szkoły średniej ogólnokształcącej ....

PRZEWODNICZĄCY WYDZIAŁU POWIATOWEGO

M. p.

Starosta

249.

OKÓLNIK Nr. 128.

z dnia 25 października 1934 r.

o naruszeniu przez przełożonych gr. kat. urzędów parafjalnych postanowień §§ 49 i nast. oraz § 78 K. C. z 1811 r.

(Nr. AC 27-a-35-2)

Do

P. P. Wojewodów w Krakowie, Lwowie, Stanisławowie, Tarnopolu i Katowicach.

Jednym z istotnych warunków ważności małżeństwa jest wzajemne zezwolenie osób wstępujących w związek małżeński.

Na obszarze mocy obowiązującej Kodeksu Cywilnego z 1811 r. osoby, które z jakichkolwiek przyczyn, w szczególności zaś z przyczyny małoletności, do oświadczenia woli są niezdolne, uzyskać muszą dla ważności zawieranego związku małżeńskiego zastępcze zezwolenie bądź ojca ślubnego, bądź też w przypadkach określonych §§ 49 i nast. tegoż Kodeksu, zezwolenie władzy sądowej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powzięło wiadomość, iż wbrew przytoczonej wyraźnej zasadzie przełożeni gr. kat. urzędów parafjalnych udzielają ślubów osobom małoletnim, nie posiadającym tego zezwolenia, wprowadzając tem samem osoby te w błąd i narażając je na poważne szkody, wynikające z faktu, iż dopełnione w ten sposób małżeństwa są w obliczu ustaw państwowych nieważne.

Tego rodzaju postępowanie, stanowiące naruszenie obowiązujących przepisów i co zatem idzie, podrywające autorytet prawa i władzy, nie może być tolerowane zarówno ze względu na interes publiczny jak i prywatny.

Przytoczone zasady podać należy w trybie nadzoru we właściwej drodze do wiadomości i ścisłego przestrzegania przełożonych gr. kat. urzędów parafjalnych, zwracając jednocześnie uwagę ich na postanowienia § 78 powołanego Kodeksu, przewidujące za naruszenie zasad tych surowe sankcje karne.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

250.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 października 1934 r.

o ulgach podatkowych dla płatników, dotkniętych klęską powodzi.

(Nr. S. F. 93-151-12),

Do

P. P. Wojewodów: w Toruniu, Warszawie, Lublinie, Kielcach, Krakowie, Stanisławowie i we Lwowie.

Pan Minister Skarbu załączonem w odpisie pismem z 28 września 1934 r. L. D. V. 33773/3/34 zarządził udzielenie szeregu ulg podatkowych płatnikom, dotkniętym klęską powodzi. Uważając za konieczne zastosowanie takichże ulg w zakresie samoistnych danin komunalnych, zalecam związkom samorządowym, aby ulgi w granicach i na warunkach, określonych zarządzeniem Pana Ministra Skarbu, zostały analogicznie zastosowane do samoistnych danin komunalnych, w szczególności do podatku wyrównawczego dla gmin wiejskich, podatku inwestycyjnego, opłat specjalnych i dopłat drogowych, zasadniczego podatku wojskowego.

Proszę P. P. Wojewodów o zakomunikowanie powyższego zarządom związków samorządowych oraz o wydanie ze swej strony dalszych stosownych zarządzeń i roztoczenie opieki nad wykonaniem mojego zalecenia.

Za MINISTRA
(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 33773/3/34
Warszawa,
dnia 28 września 1934 r.

Załącznik do pisma ok. Nr. S. F. 93-151-12

Do

Panów Dyrektorów Izb Skarbowych: w Grudziądzu, Kielcach, Krakowie, Lublinie, I we Lwowie i Okręgowej w Warszawie.

W związku z katastrofalną klęską powodzi, która w lipcu 1934 r. dotknęła szereg woje-

województw, na podstawie art. 130 i 209 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) oraz art. 9 ust. ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248) zarządzam, co następuje:

I.

Upoważniam Dyrektorów Izb Skarbowych do przyznawania we własnym zakresie działania ulg podatkowych płatnikom dotkniętym klęską powodzi.

Ulgi podatkowe w formie umorzenia zaległości należy przyznawać:

1) na podstawie art. 130 § 2 i 4 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) w podatkach:

a) gruntowym, b) przemysłowym, c) od lokali, d) od placów niezabudowanych, e) od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (wraz z dodatkiem kryzysowym), f) dochodowym z Dz. I (wraz z dodatkiem kryzysowym) oraz g) wojskowym pobieranym w postaci dodatku do podatku dochodowego.

2) na podstawie art. 130 § 2 i 4 oraz art. 209 Ordynacji Podatkowej:

a) w opłatach stemplowych i b) podatkach: spadkowym i od darowizn oraz

3) na podstawie art. 9 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248) w nadzwyczajnej daninie majątkowej.

II.

Kompetencje Dyrektorów Izb Skarbowych obejmują: umarzanie bez względu na wysokość kwoty lub rozkładania na raty z urzędu lub na indywidualne podania zaległości (cz. I) powstałych w okresie do dnia 31 grudnia 1934 r.)[1]) w następujących granicach:

Dla gospodastw rolnych.

A. Dla drobnych gospodarstw rolnych o obszarze do 15 ha włącznie

1) których strata w plonach wynosiła ponad 50% przewidzianego zbioru albo

2) których strata w plonach wynosiła do 50% przewidzianego zbioru, jednak straty w innych objektach majątkowych (np. inwentarz żywy, martwy, budynki, urządzenie domowe) uniemożliwiają lub w znacznym stopniu utrudniają prowadzenie gospodarstwa:
całkowite umorzenie z urzędu wszystkich zaległości (cz. I) powstałych do dnia 31 grudnia 1934 r.

3) których strata w plonach wynosiła do 50% przewidzianego zbioru, a płatnik nie poniósł istotnej straty w innych objektach majątkowych (lit. A pkt. 2):
umorzenie z urzędu nadzwyczajnej daniny majątkowej I grupy kontyngentowej za rok 1934 oraz

a) 20% podatku gruntowego za r. 1934 gdy strata wynosi do 10%,

b) 50% podatku gruntowego za r. 1934 gdy strata wynosi od 10%—25%,

c) 100% podatku gruntowego za r. 1934 gdy strata wynosi od 26%—50% oraz

d) gospodarstwom wymienionym w pkt. 3 lit. a, b i c odroczenie z urzędu pozostałych zaległości, wymienionych w cz. I — do dnia 1.X.1935 r.

B. Dla gospodarstw rolnych o obszarze powyżej 15 ha

1) których straty w plonach wynoszą ponad 50% przewidzianego zbioru, a płatnik nie poniósł istotnej straty w innych objektach majątkowych (lit. A pkt. 2):
umorzenie z urzędu podatku gruntowego za rok 1934 i nadzwyczajnej daniny majątkowej I grupy kontyngentowej za rok 1934;

2) których straty wynoszą do 50% przewidzianego zbioru a płatnik nie poniósł istotnej straty w innych objektach majątkowych (lit. A pkt. 2):
umorzenie z urzędu

a) 20% podatku gruntowego za r. 1934, gdy strata wynosi do 10%,

b) 50% podatku gruntowego za r. 1934, gdy strata wynosi od 10%—25%,

c) 100% podatku gruntowego za r. 1934, gdy strata wynosi od 26%—50%
oraz gospodarstwom wymienionym w pkt. c (odroczenie z urzędu pozostałych zaległości, wymienionych w cz. I — do dnia 1.X.1935 r.

3) Ponadto płatnikom wymienionym w cz. II lit. B pkt. 1 oraz płatnikom wymienionym w cz. II lit. B pkt. 1 i 2, którzy ponieśli również istotne straty w innych objektach majątkowych (lit. A. pkt. 2), które to straty uniemożliwiają lub w znacznym stopniu utrudniają prowadzenie gospodarstwa: na indywidualne podania:

a) całkowite lub częściowe umorzenie zaległości w podatkach bezpośrednich, powstałych do dnia 31 grudnia 1934 r. oraz

b) całkowite lub częściowe odroczenie pozostałych zaległości, wymienionych w cz. I do dnia 1 października 1935 r. albo rozłożenie tych zaległości na dogodne raty miesięczne nieprzekraczające jednak 1-go roku.

Przyznanie ulg wymienionych w pkt. 3 uzależnia się od rozmiarów strat i zdolności finansowej płatnika.

Przy obliczaniu strat za podstawę należy brać procent szkód ustalonych w stosunku do przewidywanej wartości zbiorów z całego obszaru gruntów ornych.

Gdyby ustalenie stosunku przewidywanej wartości zbiorów z całego obszaru gruntów było niemożliwe, lub utrudnione z jakich bądź powodów, wówczas należy stosować rachunek

[1]) W zakresie podatków: spadkowego i od darowizn — jeżeli podatek został rozłożony na raty — uważa się za zaległość, powstałą do dnia 31 grudnia 1934 r., tylko raty, które stały się płatne do powyższego terminu. Podatek nie rozłożony na raty, nie ulega umorzeniu w myśl zasad niniejszego zarządzenia.

uproszczony polegający na porównaniu obszaru zniszczonego z ogólnym obszarem gruntów ornych i ustalenie w ten sposób przybliżonego stosunku jaki zachodzi pomiędzy wartością zniszczenia, a ogólną wartością zbiorów (patrz okólnik Min. Skarbu z dnia 21 stycznia 1933 r. L. 3253/3/33).

Dla właścicieli nieruchomości budynkowych.

1) W razie zupełnego zniesienia budynku przez powódź: całkowite umorzenie zaległości (cz. I), powstałych do dnia 31 grudnia 1934 r. i odnoszących się do tego budynku;

2) W razie częściowego zniszczenia budynku: całkowite lub częściowe umorzenie, odroczenie albo rozłożenie na raty miesięczne nieprzekraczające 1-go roku zaległości (cz. I) powstałych do dnia 31 grudnia 1934 r. i odnoszących się do tego budynku, w zależności od stopnia zniszczenia i zdolności finansowej płatnika.

Ulgi powyższe przyznaje się tylko na indywidualne podania z tem jednak, że w wypadkach przewidzianych w pkt. 1 zaległości w podatku od nieruchomości mogą być umarzane z urzędu.

Dla przedsiębiorstw: handlowych, przemysłowych i rzemieślniczych (rękodzielniczych).

1) Całkowite lub częściowe umorzenie zaległości (cz. I) powstałych do dnia 31 grudnia 1934 r.;

2) częściowe lub całkowite odroczenie nieumorzonych zaległości — do dnia 1 sierpnia 1935 r. albo

3) rozłożenie tych zaległości na dogodne raty miesięczne nieprzekraczające 1-go roku.

Ulgi dla przedsiębiorstw: handlowych, przemysłowych i rzemieślniczych przyznaje się tylko na indywidualne podania, w granicach uzależnionych od stopnia zniszczenia przesiębiorstwa i zdolności finansowej płatnika.

Dla lokatorów opłacających podatek od lokali.

1) W razie zniesienia budynku:
całkowite umorzenie z urzędu zaległości w podatku od lokali, powstałych do dnia 30 czerwca 1934 r.;

2) w razie częściowego zniszczenia lokalu lub ruchomości płatnika:
częściowe lub całkowite umorzenie, na indywidualne podania, zaległości w podatku od lokali, powstałych do dnia 31 grudnia 1934 r.

III.

Upoważniam Naczelników Urzędów Skarbowych do umarzania na podstawie przepisów przytoczonych w części I niniejszego zarządzenia, zaległości w podatkach: gruntowym, dochodowym, przemysłowym, od lokali i od nieruchomości powstałych do dnia 31 grudnia 1934 r. do wysokości stu złotych w każdym z tych podatków, dla poszczególnych płatników.

Umorzenie tych zaległości może mieć miejsce tylko w wypadkach przewidzianych w części II niniejszego zarządzenia, przyczem łączna kwota umorzonego podatku dla jednego płatnika nie może przekraczać kwoty 300 zł.

IV.

Upoważniam Dyrektorów Izb Skarbowych do przesuwania w uzasadnionych wypadkach terminu płatności rat przewidzianych w §§ 4 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 25 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731) do dnia 1 stycznia 1936 r.

V.

Upoważniam Dyrektorów Izb Skarbowych do odraczania terminu płatności lub rozkładania na raty: opłat stemplowych, oraz dodatku komunalnego, przewidzianego w art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106 z 1932 r. poz. 884)—na czas nie dłuższy niż do dnia 15 lipca 1936 r. bez względu na pierwotny termin płatności tych opłat.

VI.

Upoważniam Dyrektorów Izb Skarbowych do ustępowania pierwszeństwa hipotecznego, mimo braku warunków wymienionych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 11 grudnia 1933 r. L. D. V. 42633/1/33, dla pożyczek, zaciąganych przez płatników dotkniętych klęską powodzi i przeznaczonych na odbudowę lub przeżywienie, pod warunkiem jednak, że kwota zabezpieczonych zaległości nie przekracza kwoty 5.000 zł. i znajduje zabezpieczenie w $^{2}/_{3}$ wartości nieruchomości.

VII.

Ulgi przewidziane w niniejszem zarządzeniu nie dotyczą podatku dochodowego z Działu II ustawy oraz podatku skumulowanego.

Równocześnie z umarzaniem należności wymienionych w części II i III niniejszego zarządzenia należy umarzać również odpowiednią część kosztów egzekucyjnych na podstawie art. 130 § 3 Ordynacji Podatkowej.

Zaległości odroczone względnie rozłożone na raty na zasadzie niniejszego zarządzenia należy pobierać bez odsetek za odroczenie, które równocześnie umarzam.

Podania o przyznanie ulg z powodu klęsk żywiołowych są wolne od opłaty stemplowej na zasadzie art. 142 pkt 18 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41/1932 poz. 413).

Odnośnie dodatków komunalnych ma zastosowanie art. 51 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106/1932 poz. 884).

Ostateczne terminy wnoszenia podań o przyznanie ulg z powodu klęski powodzi

Dyrektorzy Izb ustalą we własnym zakresie zależnie od lokalnych warunków.

W wypadku częściowego lub całkowitego umorzenia zaległości zabezpieczonych hipotecznie należy bez zwłoki występować z urzędu z wnioskiem o skreślenie hipotecznego zabezpieczenia (patrz okólnik Min. Skarbu z dnia 27 stycznia 1934 r. D. V. 47169/1/33).

VIII.

Kwestję przyznawania ulg w trybie art. 38 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 76/1934 poz. 715) Ministerstwo Skarbu ureguluje oddzielnem zarządzeniem.

IX.

Ulgi (cz. II i III) należy przyznawać na podstawie wykazów (ulgi z urzędu) lub zaświadczeń (ulgi na indywidualne podania), wystawianych:

1) przez Powiatowe Komitety Pomocy Ofiarom Powodzi, albo

2) przez Komisje Powiatowe, powołane przez wojewodów na zasadzie zarządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 lipca 1934 r. Nr. R. VI-2/36.

Wykazy i zaświadczenia wymienione w pkt. 1 i 2 winny być poświadczone przez starostów powiatowych.

Dostateczną podstawę do przyznania ulg rolnikom w zbiorowych jednostkach podatkowych na terenie województw: kieleckiego, lubelskiego i warszawskiego, stanowi odpowiednio umotywowany wniosek Zarządu Gminnego poparty przez starostę powiatowego.

X.

Dyrektorom Izb Skarbowych polecam roztoczyć pieczę, aby ulgi na zasadzie niniejszego zarządzenia były przyznawane bezzwłocznie bez szkodliwego formalizmu i tylko płatnikom faktycznie dotkniętym klęską powodzi.

XI.

W dniu 30 kwietnia 1935 r. Izby Skarbowe przedstawią Ministerstwu Skarbu oddzielne sumaryczne wykazy zaległości umorzonych przez Dyrektorów Izb i Naczelników Urzędów.

Wykazy winny obejmować: oddzielnie dla każdego rodzaju należności: ilość umorzonych pozycyj, sumę umorzonych należności w kapitale, w 10% dodatku, w dodatkach samorządowych oraz w kosztach egzekucyjnych.

XII.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1934 r. i obowiązuje w gminach dotkniętych powodzią i położonych na terenie województw: kieleckiego, krakowskiego, lubelskiego, lwowskiego, pomorskiego i warszawskiego.

(—) Wł. Zawadzki
MINISTER SKARBU

251.

PISMO OKÓLNE

z dnia 23 października 1934 r.

w sprawie obrotów kasowych za pośrednictwem Banku Polskiego i Pocztowej Kasy Oszczędności.

(Nr. GB. 31-240)

Do

P. P. Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i zastosowania z nadmienieniem, że w granicach uregulowanych niniejszem zarządzeniem, tracą moc obowiązującą dotychczas wydane zarządzenia, a w szczególności pisma okólne z dn. 31 sierpnia 1934 r. Nr. GB. 50/117 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 24, poz. 227 z 1934 r.), z dn. 31 stycznia 1933 r. Nr. GB. 31/2/9 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 2 poz. 27 z 1933 r.), z dn. 11 stycznia 1932 r. Nr. OB. 5172/5 i z dn. 8 września 1931 r. Nr. OB. 5172.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Równocześnie otrzymują:

Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny,
Urząd Spraw Mniejszości w Katowicach,
Państwowe Zakłady Przemysłowo-Zbożowe,
Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III 16392/3/34.
Warszawa,
dn. 6 października 1934 r.

Załącznik do pisma ok. Nr. GB. 31—240.

Obroty kasowe za pośrednictwem Banku Polskiego i Pocztowej Kasy Oszczędności.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw.

Celem zapewnienia jednolitego postępowania władz i urzędów, zakładów i instytucyj oraz jednostek gospodarczych przy wykonywaniu czynności, związanych z poborem dochodów i dokonywaniem wydatków, tudzież czynności związanych z dokonywaniem wzajemnych rozrachunków w obrotach kasowych za pośrednictwem Banku Polskiego i Pocztowej Kasy Oszczędności (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 września 1931 r. Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 29 poz. 413, Monitor Polski z 3 listopada 1931 r. Nr. 254) Ministerstwo Skarbu zaznacza co następuje:

I. Przy wszelkich wpłatach i wypłatach sum budżetowych i niebudżetowych należy za-

stosować zasadniczo drogę przelewu. Przelew może być dokonany:

a) z konta żyrowego w Banku Polskim, kasy, Izby Skarbowej, Centralnej Księgowości na konto żyrowe wierzyciela w tymże banku,

b) z konta czekowego w P. K. O. dłużnika na konto czekowe wierzyciela.

Powyższe przelewy mają być dokonane zapomocą czeków przelewowych.

c) z rachunku sum budżetowych i niebudżetowych prowadzonego w kasie Urzędu Skarbowego, Izbie Skarbowej, Centralnej Księgowości na rachunek takich sum prowadzony w tej samej lub innej kasie lub Izbie Skarbowej względnie w Centralnej Księgowości zapomocą asygnaty na przelew, ewentualnie asygnaty z upoważnieniem na przelew (§ 34 Przepisów rachunkowych dla władz w brzmieniu okólnika Ministra Skarbu z dn. 20 marca 1928 r. L. D. VII. 216/2/28 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 12 p. 178 z r. 1928), Monitor Pol. z 4 kwietnia 1928 r. Nr. 79, oraz §§ 46—48 Przepisów rachunkowych dla władz tudzież §§ 101—103 instrukcji dla kas (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 45 z r. 1921, Monitor Pol. Nr. 285 z 1921 r.

II. Jeżeli droga przelewu dla wyrównania zobowiązań okaże się niemożliwą, ponieważ wierzyciel nie posiada konta żyrowego w Banku Polskim lub konta czekowego w P. K. O., władze (urząd, zakład, instytucja) dłużna, posiadająca otwarty rachunek sum budżetowych względnie niebudżetowych:

1) w kasie Urzędu Skarbowego, zarządzi wypłatę należności:

a) wierzycielowi zamieszkałemu w siedzibie Kasy Urzędu Skarbowego właściwej dla władzy asygnującej, w tejże kasie bezpośrednio, lub czekiem kasowym z konta żyrowego tegoż organu skarbowego w miejscowym Oddziale Banku Polskiego;

b) wierzycielowi zamieszkałemu w siedzibie innej kasy Urzędu Skarbowego, w tejże kasie zapomocą asygnaty z upoważnieniem;

c) wierzycielowi zamieszkałemu poza siedzibą kasy zapomocą przekazu czekowego P. K. O.

2) w Izbie Skarbowej — zarządzi wypłatę:

a) wierzycielowi zamieszkałemu w siedzibie tejże Izby Skarbowej zapomocą czeku kasowego na Bank Polski, w Nowogródku zapomocą asygnaty z upoważnieniem na miejscową kasę Urzędu Skarbowego;

b) wierzycielowi zamieszkałemu poza siedzibą tejże Izby lecz w siedzibie kasy Urzędu Skarbowego zapomocą asygnaty z upoważnieniem;

c) w innym przypadku zapomocą przekazu czekowego P. K. O.

3) w Centralnej Księgowości — zarządzi wypłatę:

a) wierzycielowi zamieszkałemu w Warszawie zapomocą czeku kasowego na Bank Polski;

b) wierzycielowi zamieszkałemu w siedzibie kasy Urzędu Skarbowego zapomocą asygnaty z upoważnieniem;

c) wierzycielowi zamieszkałemu poza siedzibą kasy Urzędu Skarbowego zapomocą przekazu czekowego P. K. O.

III. Wypłaty uposażeń funkcjonarjuszom należy uskuteczniać według zasad podanych pod II.

IV. Koszty wypłat z sum budżetowych, jakie należy pokryć w razie korzystania z pośrednictwa P. K. O. pokryją władze asygnujące z własnych kredytów.

V. Koszt przekazania zaliczki na uposażenie należy potrącić z kwoty zaliczki.

Jeżeli zaliczkę przekazano przez pocztę przekazem pieniężnym, koszty przekazu pieniężnego należy potrącić z kwoty zaliczki.

Koszty wypłat zapomocą przekazów czekowych P. K. O. z innych sum niebudżetowych należy pokrywać z tychże sum. W dotyczącej asygnacie (zleceniu wypłaty) należy uwidocznić sumę brutto i sumę netto do wypłaty. Kwotę opłaty P. K. O. należy uwidocznić czerwonym atramentem.

VI. Jeżeli władze (urząd, instytucja, jednostka gospodarcza) ma uskutecznić wpłatę na rachunek Skarbu Państwa, zasadniczo winna to uczynić drogą bezpośrednią w kasie Urzędu Skarbowego. Jeżeli wpłaty tej nie może dokonać bezpośrednio w kasie Urzędu Skarbowego, lecz wpłaca na jej konto czekowe P. K. O. w urzędzie pocztowym jako zbiornicy P. K. O. pobraną przez urząd pocztowy opłatę pokrywa nadająca władza z własnych funduszów.

VII. Zebrane przez urzędy jako specjalnych poborców należności Skarbu Państwa poza siedzibą kas Urzędów skarbowych winni wpłacać poborcy na konto czekowe właściwych kas w kwocie netto, t. j. po potrąceniu opłaty P. K. O., pobranej przez urząd pocztowy. Postanowienie niniejsze nie obejmuje osób i instytucyj pobierających należności Skarbu Państwa za wynagrodzeniem.

VIII. Dotacje i przelewy na rachunki bieżące z kredytów budżetowych dla urzędów, instytucyj i jednostek gospodarczych należy przekazywać:

1) do wypłaty gotówkowej zapomocą asygnaty, względnie asygnaty z upoważnieniem dla urzędów, instytucyj i jednostek gospodarczych w siedzibie kasy urzędu skarbowego;

2) do przelewu na rachunek bieżący zapomocą asygnaty na przelew względnie asygnaty z upoważnieniem na przelew dla urzędów, instytucyj i jednostek gospodarczych, posiadających rachunek bieżący w kasie urzędu skarbowego;

3) w innych przypadkach zapomocą przekazu czekowego P. K. O.

IX. W razie pokrywania opłat P. K. O. z własnych funduszów należy w asygnacjach (zleceniach wypłaty) uwidocznić pod sumą brutto w cyfrach czerwonym atramentem kwotę opłaty P. K. O. w formie następującej: „Opłata P. K. O. zł. ....gr. ". Przekaz czeko-

wy (wzgl. przekazy czekowe) opiewać winien na kwotę różnicy między sumą brutto a kwotą opłaty P. K. O.

Zastosowanie ustalonego wyżej trybu postępowania w obrotach kasowych w odniesieniu do wypłat, da wszystkim władzom asygnującym oraz podległym urzędom i instytucjom możność uczynienia zadość wielokrotnie podnoszonemu przez Ministerstwo Skarbu postulatowi możliwie najszerszego rozprowadzania za pośrednictwem kas urzędów skarbowych monet srebrnych i bilonu w postaci drobnych wypłat oraz rozprowadzenia Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

W związku z powyższem przestaje obowiązywać okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 29 sierpnia 1934 r. L. D. III. 14195/3/34 tudzież z dnia 9 września 1931 r. L. D. VII 1223/2/31 i z dnia 12 stycznia 1933 r. L. D. III. 20887/6/32 w granicach uregulowanych niniejszem okólnikiem.

(—) Wł. Zawadzki
MINISTER SKARBU

252.

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 października 1934 r.

o instrukcji służbowej dla P. K. U. (Zaniechanie pobierania opłat stemplowych od duplikatów wojskowych dokumentów osobistych).

(Nr. Wojsk. M.5 b-59-1)

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Rozkazem z dn. 16.X.1934 r. Nr. 1006-12/I Org. Ministerstwo Spraw Wojskowych zarządziło za zgodą Min. Skarbu zaniechanie pobierania opłat stemplowych przy wydawaniu duplikatów wojskowych dokumentów osobistych (ks. stanu służby oficerskiej, ks. wojskowych, zaświadczeń wojskowych) i w związku z tem wprowadziło do Instrukcji Służbowej dla P. K. U. następujące poprawki:

Tekst § 32 od ostatniego ustępu na str. 32 do końca paragrafu skreślić, a na to miejsce wpisać następujący tekst: „Podania w sprawie wydania duplikatów wojskowych dokumentów osobistych (ks. stanu sł. ofic., ks. wojskowych, zaświadczeń wojskowych), jak również same duplikaty tych dokumentów, są wolne od opłaty stemplowej".

Ponadto mają formacje przy wydawaniu książeczek wojskowych, a P. K. U. — przy wydawaniu książeczek wojskowych oraz zaświadczeń wojskowych (koloru niebieskiego, różowego, zielonego) skreślać w części I „pouczenia" ustęp przedostatni punktu 5, a w części I „pouczenia" książeczki stanu służby oficerskiej — ustęp przedostatni § 2—czyli następujący tekst: „Duplikat wojskowego dokumentu osobistego (książeczki stanu służby oficerskiej) podlega opłacie stemplowej, określonej w obowiązujących przepisach skarbowych".

Komunikując o powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o uskutecznienie powyższej poprawki w posiadanych egzemplarzach tej instrukcji.

Zarządzenie niniejsze wiąże się z pismem okólnem z dn. 10.II.1934 r. Nr. Wojsk. H. 1/2/1 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 32).

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 12 października Nr. 89 Rok 1934

Poz. 816. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 września 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 ustęp 2 i 3 oraz art. 2 i 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1) § 1 uzupełnia się ustępem drugim o brzmieniu następującem:

„Jeżeli podatek spadkowy lub podatek od darowizn został rozłożony na raty, to postanowienia rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie tylko do tych rat, których termin płatności, wymieniony w ostatniej decyzji, zawierającej zezwolenie na uiszczenie ratami, przypadł przed dniem 1 października 1931 r. Jeżeli cała należność tytułem podatku spadkowego lub od darowizn, która zalegała w dniu wydania ostatniej decyzji o odroczeniu płatności, została odroczona do terminu, który przypada po dniu 30 września 1931 r., to rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania".

2) W § 2 powołanego rozporządzenia, po wyrazach: „i dopłat drogowych" wstawia się wyrazy: „jak również podatku od przedmiotów spadków i darowizn".

3) § 2 lit. b. otrzymuje brzmienie następujące:

„b) kompetencje urzędów skarbowych w zakresie postanowień § 8 rozporządzenia niniejszego przysługują zarządom właściwych związków samorządowych; kompetencje izb skarbowych w zakresie postanowień §§ 7 i 8 przysługują wojewodom, z którymi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały (izby) wojewódzkie, a kompetencje Ministra Skarbu w zakresie postanowień § 7 przysługują Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych".

4) W § 4 skreśla się ustęp 2).

5) W § 5 ustęp 3) otrzymuje brzmienie następujące:

„Płatnikom, których zaległości podatkowe łącznie z poprzedzającemi je wpisami nie znajdują zabezpieczenia w pełnej wartości szacunkowej ich majątku nieruchomego, służą co do tych zaległości z urzędu ulgi, określone w § 8 rozporządzenia niniejszego".

6) W § 7 w miejsce wyrazów: „§§ 5 i 6" zamieszcza się wyrazy: „§ 5 ustępy 1 i 2 oraz § 6".

7) § 8 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 8. 1) Płatnikom, którzy nie posiadają majątku nieruchomego, na którym możnaby zabezpieczyć przypadające od nich zaległości podatkowe, określone w § 1 rozporządzenia niniejszego, mogą władze skarbowe na indywidualnie wnoszone i należycie uzasadnione podania, w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, umarzać czwartą część tych zaległości, pod warunkiem uiszczenia pozostałych trzech czwartych części w 12 równych ratach kwartalnych, od 1 stycznia 1935 r. począwszy, za opłatą odsetek za odroczenie w wysokości ½% miesięcznie, licząc od dnia 1 października 1933 r.

2) Podania, o których mowa w ustępie 1), załatwiają: przy łącznej sumie zaległości do 50.000 złotych — urzędy skarbowe, powyżej tej sumy — izby skarbowe. Podania osób prawnych, dla których I instancją wymiarową w zakresie niektórych podatków są izby skarbowe (Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego), załatwiają izby (Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego), bez względu na wysokość zaległości".

8) Po § 8 zamieszcza się nowy § 8a o brzmieniu następującem:

„§ 8a. Kary za zwłokę oraz odsetki za odroczenie, przypadające od zaległości podatkowych, wymienionych w § 1 rozporządzenia niniejszego, za okres od dnia powstania do dnia 30 września 1933 r. włącznie, umarza się, bez względu na to, czy prawo ratalnej spłaty, wynikające z postanowień rozporządzenia niniejszego, służy płatnikom z urzędu, czy też na wnoszone podania, tudzież niezależnie od terminowej spłaty poszczególnych rat".

9) § 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 10. 1) Ulgi, wynikające z postanowień rozporządzenia niniejszego, nie będą stosowane:

a) do zaległości w zakresie podatków, dla których za podstawę wymiaru służył przychód lub dochód z wolnych zawodów i osobistych zajęć przemysłowych;

b) do zaległości w zakresie podatków, dla których za podstawę wymiaru służył dochód z kapitałów lub wartość majątkowa tych kapitałów;

c) do zaległości, powstałych wskutek jawnej złej woli płatnika; ocena, czy powstanie zaległości spowodowane zostało jawną złą wolą płatnika, należy do Ministra Skarbu, który uprawnienia swe w tym zakresie może przenieść na izby skarbowe.

2) Przez zaległości, o których mowa pod lit. a), b) i c) ustępu 1) należy rozumieć nietylko zaległości kapitałowe, lecz również zaległości w karach za zwłokę lub odsetkach za odroczenie".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 817. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 września 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej.

Poz. 818. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 września 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie ulg przy spłacie należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej.

Poz. 819. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 września 1934 r. o ordynacji wyborczej do rad okręgowych izb lekarskich.

z 17 października Nr. 90 Rok 1934

Poz. 820. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 października 1934 r. Przepisy wykonawcze do prawa celnego, wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Poczt i Telegrafów w zakresie ich właściwości.

z 23 października Nr. 91 Rok 1934

Poz. 821. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej.

Poz. 822. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 września 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o wykonaniu art. 97 i art. 104 Ordynacji Podatkowej.

Poz. 823. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 24 września 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany w rozporządzeniu o ustaleniu punktów granicznych dla wywozu kurzych jaj zagranicę.

Poz. 824. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 września 1934 roku wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o włączeniu niedokrwistości zakaźnej koni do chorób, podlegających obowiązkowi zgłaszania i o zwalczaniu tej choroby.

Na podstawie artykułów 29 lit. a, 109 i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

§ 1. Do zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłaszania w myśl art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, włącza się niedokrwistość zakaźną koni.

§ 2. Posiadacz, zauważywszy wśród koni objawy, wzbudzające podejrzenie o niedokrwistość zakaźną, równocześnie ze zgłoszeniem powinien:

a) odosobnić w stajni (pomieszczeniu) konie chore i podejrzane o chorobę od koni pozostałych,

b) dopilnować, aby do zagrody nie wprowadzano koni obcych,

c) dopilnować, aby nie wyprowadzano z zagrody koni, nie wypędzano ich na pastwiska lub do wspólnych miejsc pojenia, pławienia i t. p., jak również, aby nie wywożono (wynoszono) z zagrody narzędzi, sprzętów i przedmiotów, zanieczyszczonych krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych i podejrzanych, tudzież nawozu, gnojówki i ściółki z pod koni,

d) nie dokonywać operacyj krwawych na koniach chorych i podejrzanych o chorobę bez udziału lekarza weterynaryjnego.

§ 3. Powiatowa władza administracji ogólnej, otrzymawszy zgłoszenie lub dowiedziawszy się w jakikolwiek inny sposób o podejrzeniu o niedokrwistość zakaźną, powinna przeprowadzić niezwłocznie zbadanie stanu rzeczy na miejscu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego celem ustalenia:

a) od jakiego czasu zauważono pierwsze objawy choroby,

b) czy i kiedy konie chore lub podejrzane zostały wprowadzone do zagrody i skąd, bądź czy choroba została przyniesiona do zagrody w inny sposób,

c) czy i kiedy chore lub podejrzane konie z zagrody stykały się (na pastwiskach, w stajniach i t. p.) z końmi obcemi i z któremi, oraz czy w ostatnich trzech miesiącach przed wystąpieniem podejrzanych objawów konie z zagrody zostały wyprowadzone i dokąd.

d) czy do stajni (pomieszczenia), w której znajdują się konie chore i podejrzane, były wprowadzane konie obce, kiedy i które.

§ 4. Powiatowy lekarz weterynaryjny powinien zbadać wszystkie konie, które według wyników dochodzeń należy uważać za podejrzane. Jeżeli takie konie znajdują się w innych powiatach, powiatowa władza administracji ogólnej niezwłocznie zawiadomi właściwą powiatową władzę administracji ogólnej celem wydania odpowiednich zarządzeń.

§ 5. Jeżeli powiatowy lekarz weterynaryjny stwierdzi w zagrodzie dotychczas wolnej od niedokrwistości zakaźnej podejrzenie o tę chorobę, powiatowa władza administracji ogólnej powinna zawiadomić niezwłocznie wojewodę, który wydeleguje wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego celem dokładnego zbadania stanu rzeczy na miejscu. W razie potwierdzenia przez wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego uzasadnionego podejrzenia o niedokrwistość zakaźną, wojewoda powinien zawiadomić niezwłocznie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, który wyda — w razie potrzeby — zarządzenie w celu ostatecznego stwierdzenia rodzaju choroby.

§ 6. Każdy pierwszy wypadek niedokrwistości zakaźnej w zagrodzie powiatowa władza administracji ogólnej powinna podać do wiadomości publicznej w sposób przyjęty w powiecie i zawiadomić o tem właściwe dowództwo okręgu korpusu, komendę najbliższego garnizonu i kierownika właściwego państwowego zakładu chowu koni.

§ 7. Przy wejściach do zapowietrzonej zagrody i przy wejściu do zapowietrzonej stajni (pomieszczenia) powinny być umieszczone tablice z wyraźnym i trwałym napisem: „Niedokrwistość zakaźna koni".

§ 8. Konie chore i podejrzane o niedokrwistość zakaźną podlegają odsobnieniu i zamknięciu w stajni (pomieszczeniu), a konie podejrzane o zarażenie się — zamknięciu w zagrodzie.

Wszystkie konie w zapowietrzonej zagrodzie podlegają oznakowaniu.

Osobom, wyznaczonym do oprzątania koni chorych na niedokrwistość zakaźną lub podejrzanych o tę chorobę, nie wolno oprzątać koni zdrowych lub nawet podejrzanych o zarażenie się.

§ 9. Powiatowa władza administracji ogólnej może zezwolić na używanie koni, podejrzanych o niedokrwistość zakaźną, do robót w obrębie własnego gospodarstwa pod warunkiem, że nie będą się stykały z innemi końmi.

Powiatowa władza administracji ogólnej może zezwolić na używanie koni podejrzanych o zarażenie się do robót poza obrębem własnego gospodarstwa pod warunkiem, że nie będą się stykały z innemi końmi, że nie będą wprowadzane do obcych stajen (pomieszczeń) oraz, że obce sprzęty i t. p. do karmienia i pojenia nie będą dla nich używane.

§ 10. Wywożenie (wynoszenie) z zamkniętej zagrody narzędzi, sprzętów i przedmiotów zanieczyszczonych krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych lub podejrzanych, tudzież nawozu, ściółki i gnojówki dozwolone jest dopiero po dokładnem oczyszczeniu i odkażeniu według przepisów §§ 5, 9 i 17 zał. Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 11. Wprowadzanie (wpędzanie, przywożenie) koni do zamkniętej zagrody jest zakazane.

Powiatowa władza administracji ogólnej może zezwolić na wyjątki pod warunkiem, że posiadacz na piśmie zrzeknie się prawa do odszkodowania na wypadek urzędowego zabicia wprowadzonych koni z powodu niedokrwistości zakaźnej oraz że zwierzęta te będą traktowane jako podejrzane o zarażenie się.

§ 12. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zarządzić zabicie koni, u których została stwierdzona niedokrwistość zakaźna, jak również koni podejrzanych o tę chorobę lub o zarażenie się.

§ 13. Zwłoki koni padłych lub zabitych z powodu niedokrwistości zakaźnej podlegają nieszkodliwemu usunięciu w sposób podany w załączniku Nr. 6 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

Sekcja zwłok koni dotkniętych niedokrwistością zakaźną może się odbywać tylko na grzebowisku lub w rakarni.

Skóry koni dotkniętych niedokrwistością zakaźną i podejrzanych o tę chorobę wolno dopuszczać do obrotu dopiero po zupełnem wysuszeniu lub odkażeniu.

§ 14. Za konie zabite na zarządzenie władzy z powodu niedokrwistości zakaźnej należy się odszkodowanie od Państwa według art. 79 lit. a lub, jeżeli były dotknięte niedokrwistością zakaźną, według art. 80 lit. b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 roku o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673).

§ 15. Konie podejrzane o zarażenie się, znajdujące się w zagrodzie, w której nie została stwierdzona niedokrwistość zakaźna, ani podejrzenie o tę chorobę, podlegają oznakowaniu, odosobnieniu i obserwacji. Środki te powinny być uchylone, jeżeli u koni, podejrzanych o zarażenie się, w przeciągu sześciu tygodni nie stwierdzono objawów podejrzanych, po upływie zaś tego czasu zostały zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane o niedokrwistoć zakaźną.

§ 16. Stajnie (pomieszczenia), w których stały konie chore i podejrzane o chorobę, ręce, odzież i obuwie osób zanieczyszczone krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych i podejrzanych, jak również narzędzia, sprzęty i wszelkie przedmioty, zanieczyszczone krwią, wydzielinami lub wydalinami takich koni, podlegają oczyszczeniu i odkażeniu według zarządzenia powiatowego lekarza weterynaryjnego — stosownie do §§ 5, 9 i 17 załącznika Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 17. Powiatowa władza administracji ogólnej powinna niedokrwistość zakaźną uznać za wygasłą i wydane zarządzenia uchylić:

a) jeżeli wszystkie konie w zagrodzie padły, zostały zabite lub z zagrody usunięte, albo

b) jeżeli po usunięciu koni chorych i podejrzanych o chorobę pozostałe konie w ciągu sześciu miesięcy nie okazywały objawów choroby,

c) jeżeli w zagrodzie, z której nie usunięto koni chorych i podejrzanych o chorobę, nie stwierdzono w ciągu osiemnastu miesięcy żadnego objawu, wzbudzającego podejrzenie o niedokrwistoć zakaźną,

d) jeżeli pozatem zarządzane: tymczasowe oczyszczania i odkażania, po każdem usunięciu chorego lub podejrzanego o niedokrwistoć zakaźną konia oraz ostateczne oczyszczenie i odkażenie były ściśle przeprowadzone i to zostało stwierdzone przez powiatowego lekarza weterynaryjnego.

§ 18. O wygaśnięciu niedokrwistości zakaźnej powiatowa władza administracji ogólnej powinna zawiadomić wszystkie władze i urzędy, które zostały powiadomione o jej wybuchu i ogłosić w ten sam sposób, w jaki stwierdzenie niedokrwistości zakaźnej zostało podane do wiadomości publicznej.

§ 19. Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się również do osłów, mułów i osło-mułów.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 18 lutego 1928 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o włączeniu niedokrwistości zakaźnej koni do chorób, podlegających obowiązkowi zgłaszania i o zwalczaniu tej choroby (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 407).

---

z 25 października Nr. 92 Rok 1934

Poz. 825. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 października 1934 r. o wolnym obszarze celnym w Gdyni.

Poz. 826. Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych z dnia 3 września 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu i Sprawiedliwości o trybie i zasadach postępowania komisyj szacunkowych do spraw o odszkodowania w rejonach bezpieczeństwa przy wojskowych zakładach amunicyjnych oraz składach amunicji i materjałów wybuchowych.

Na podstawie art. 9 ust. 3 i 14 ustawy z dnia 28 stycznia 1932 r. o rejonach bezpieczeństwa przy wojskowych zakładach amunicyjnych oraz składach amunicji i materjałów wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 123) zarządza się co następuje:

§ 1. Do właściwości komisji szacunkowej należy rozpatrywanie roszczeń o odszkodowania z tytułu szkód, poniesionych z powodu zakazu wzniesienia budowli (art. 3) lub z powodu odmowy zezwolenia na przebudowę lub zmianę budowli (art. 4), oraz przedstawianie dowódcy okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego) wniosków w sprawie uznania prawności i zasadności zgłoszonych roszczeń i wysokości odszkodowania.

§ 2. Komisja szacunkowa urzęduje w dowództwie okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego). Dowódca okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego) może wyznaczyć również inne miejsce urzędowania komisji.

§ 3. W skład komisji szacunkowej wchodzą:

a) oficer sztabowy, wyznaczony przez dowódcę okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego) — jako przewodniczący, oraz jako członkowie:

b) urzędnik państwowej władzy budowlanej I instancji, właściwej ze względu na miejsce położenia nieruchomości, której dotyczy zakaz wykonania prawa lub odmowa zezwolenia, wyznaczony przez wojewodę — w miarę możności z pośród urzędników z wykształceniem technicznem;

c) urzędnik właściwej (lit. b) izby skarbowej, wyznaczony przez dyrektora izby;

d) urzędnik zainteresowanego działu cywilnej administracji państwowej, wyznaczony przez właściwą (lit. b) władzę I instancji;

e) biegły z pośród niezainteresowanych mieszkańców gminy, wyznaczony przez zarząd właściwej (lit. b) gminy.

§ 4. Lokalu i potrzebnego personelu dostarcza komisji szacunkowej dowódca okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego).

§ 5. Nie może brać udziału w postępowaniu jako przewodniczący lub członek komisji szacunkowej:

a) ten, kogo sprawa bezpośrednio lub pośrednio dotyczy;

b) małżonek ubiegającego się o odszkodowanie, jego krewny lub powinowaty w linji prostej, a w linji bocznej do stopnia między dziećmi rodzeństwa, związany z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli, oraz jego wierzyciel lub dłużnik.

§ 6. (1) Członek komisji szacunkowej zawiadamia bezzwłocznie o przyczynie wyłączającej go — przewodniczącego, ten zaś dowódcę okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego); jeżeli przyczyna wyłączenia dotyczy przewodniczącego, zawiadamia on o niej dowódcę okręgu korpusu.

(2) Ubiegający się o odszkodowanie może o przyczynie wyłączającej zawiadomić jeżeli dotyczy ona członka komisji — przewodniczącego, jeżeli zaś dotyczy przewodniczącego — dowódcę okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego).

§ 7. O wyłączeniu rozstrzyga dowódca okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego), przyczem w przypadku wyłączenia członka komisji zawiadamia o tem właściwą władzę (§ 3), która wyznacza innego członka na miejsce wyłączonego.

§ 8. (1) Ubiegający się o odszkodowanie zgłasza na piśmie roszczenie o odszkodowanie do dowódcy okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego).

(2) W piśmie tem należy:

a) wymienić nieruchomość, w stosunku do której ograniczenie obowiązuje, i wykazać swoje prawa własności do nieruchomości lub inne prawa z nią związane;

b) określić charakter i rozmiar poniesionych szkód oraz podać wysokość żądanego odszkodowania.

(3) Pisma te przekazuje dowódca okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego) przewodniczącemu komisji szacunkowej.

§ 9. Po zapoznaniu się z aktami sprawy przewodniczący komisji szacunkowej może wezwać ubiegającego się o odszkodowanie do uzupełnienia w terminie nie krótszym niż dni 14 przedstawionych komisji dowodów, bądź do powołania tych dowodów oraz do udzielenia potrzebnych wyjaśnień.

§ 10. (1) Przedstawienie pisemnych dowodów powinno nastąpić w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie.

(2) Przedstawiając dowód ze świadka, należy dokładnie oznaczyć okoliczności, które mają być stwierdzone zeznaniami świadka, oraz wskazać dokładny adres świadka.

§ 11. Komisja szacunkowa może zamiast przesłuchania świadka zażądać od niego złożenia zeznań na piśmie. Zeznania muszą być napisane przez zeznającego własnoręcznie.

§ 12. (1) Komisja szacunkowa wzywa świadka pismem poleconem, wymieniając w wezwaniu imię, nazwisko i miejsce zamieszkania wezwanego, miejsce i czas przesłuchania, nazwisko ubiegającego się o odszkodowanie i przedmiot sprawy oraz zwięzłą osnowę przepisów o środkach przymusowych w razie niestawiennictwa (§ 21) i o wynagrodzeniu za stawiennictwo (§ 20).

(2) W przypadku zażądania od świadka złożenia zeznań na piśmie należy kwestje, co do których świadek ma się wypowiedzieć, ująć w formę zwięzłych i wyczerpujących pytań.

§ 13. Świadkami nie mogą być:

a) osoby niezdolne do spostrzegania lub komunikowania swych spostrzeżeń;

b) duchowni co do faktów, powierzonych im na spowiedzi lub pod tajemnicą duchowną;

c) żołnierze i urzędnicy publiczni, nie zwolnieni od zachowania tajemnicy urzędowej, o ile by zeznanie ich miało być połączone z jej naruszeniem.

§ 14. (1) Nikt nie ma prawa odmówić zeznań w charakterze świadka z wyjątkiem małżonka ubiegającego się o odszkodowanie, jego wstępnych, zstępnych i rodzeństwa, powinowatych w tym samym stopniu oraz osób, pozostających z nim w stosunku przysposobienia. Prawo odmowy zeznań ze strony małżonka i powinowatych trwa i po ustaniu małżeństwa.

(2) Świadek może odmówić odpowiedzi na zadane mu pytania, gdyby zeznanie mogło narazić go lub jego bliskich, wymienionych w ustępie 1, na odpowiedzialność karną, hańbę lub dotkliwą i bezpośrednią szkodę majątkową, albo gdyby zeznanie miało być połączone z pogwałceniem istotnej tajemnicy zawodowej.

§ 15. Przed przesłuchaniem lub w razie żądania złożenia zeznań na piśmie należy pouczyć świadka o grożącej mu odpowiedzialności za fałszywe zeznanie.

§ 16. Komisja szacunkowa może zasięgać inormacyj od władz i urzędów; informacje urzędowe, udzielone komisji z zastrzeżeniem ich poufności, nie mogą być ujawnione.

§ 17. Przed powzięciem decyzji co do uznania prawności roszczenia komisja szacunkowa zasięgnie opinji prawnej u właściwych władz wojskowych.

§ 18. (1) W przypadkach, wymagających wiadomości specjalnych, komisja szacunkowa może wezwać jednego lub kilku biegłych, celem zasięgnięcia ich opinji.

(2) Wezwanie i przesłuchanie biegłych dokonywa się na tych samych zasadach, co wezwanie i przesłuchanie świadków.

(3) Wyłączenie biegłych następuje w sposób i na zasadach, określonych w §§ 5 — 7.

§ 19. Komisja szacunkowa może zarządzić oględziny na miejscu, w razie potrzeby z udziałem biegłych.

§ 20. (1) Świadkom i biegłym, oraz biegłemu członkowi komisji (§ 3 lit. e), nie będącym funkcjonarjuszami państwowymi lub samorządowymi, przyznaje się wynagrodzenie w wysokości przeciętnego zarobku dziennego osoby wezwanej, nie wyżej jednak niż 15 zł dziennie, oraz zwrot rzeczywistych kosztów podróży.

(2) Żądania świadków i biegłych o przyznanie wynagrodzenia i zwrot kosztów podróży powinny być zgłoszone pod rygorem utraty roszczenia bezzwłocznie po spełnieniu czynności, do której świadek lub biegły został powołany.

(3) O przyznaniu wynagrodzenia, jego wysokości, jak również o przyznaniu kosztów podróży decyduje przewodniczący komisji. Od decyzji w tym względzie nie służy odwołanie.

(4) Wynagrodzenie wypłaca się bezzwłocznie po spełnieniu czynności, do której świadek lub biegły został powołany.

(5) Świadkowie i biegli, będący funkcjonarjuszami państwowymi i samorządowymi, otrzymują diety oraz zwrot kosztów podróży według zasad, określonych w przepisach o podróżach służbowych.

§ 21. (1) Kto jako świadek lub biegły nie stawi się na wezwanie komisji szacunkowej lub odmówi dania żądanych wyjaśnień albo zeznań na piśmie bez usprawiedliwiających powodów,

podlega karze grzywny do 50 złotych, a w przypadku ponownego niewykonania żądania — karze grzywny do 100 złotych.

(2) Właściwemi do orzekania kar, wymienionych w ustępie 1, są powiatowe władze administracji ogólnej.

(3) Jeżeli niestawiennictwo świadka lub biegłego nastąpiło bez uzasadnienia powodu, przewodniczący komisji zwraca się do właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej o zarządzenie przymusowego sprowadzenia wezwanej osoby.

§ 22. (1) Komisję szacunkową zwołuje i oznacza terminy jej posiedzeń oraz innych czynności przewodniczący komisji, zawiadamiając o nich właściwe władze (§ 3) bądź członków ko-

misji oraz ubiegającego się o odszkodowanie — pismem poleconem co najmniej na 10 dni przed terminem. W zawiadomieniu należy podać dokładnie przedmiot czynności.

(2) Pisma komisji szacunkowej podpisuje przewodniczący komisji.

§ 23. Z każdej czynności komisji szacunkowej sporządza się protokół, który podpisuje przewodniczący komisji lub członek komisji, spełniający daną czynność, oraz osoby, współdziałające w tej czynności.

§ 24. (1) Wysokość odszkodowania ustala komisja szacunkowa w pieniądzach według przeciętnych cen rynkowych w miejscu położenia nieruchomości w czasie powstania szkody, przy uwzględnieniu wszystkich zachodzących okoliczności.

(2) Odszkodowanie obejmuje jedynie wynagrodzenie szkód, rzeczywiście poniesionych z powodu wprowadzenia ograniczeń albo też z powodu odmowy zezwolenia na wykonanie przez poszkodowanego jego praw.

§ 25. Wynik postępowania w zakresie prawności i zasadności roszczenia oraz wysokości odszkodowania ujmuje komisja szacunkowa na posiedzeniu w formę umotywowanego wniosku i przedstawia go wraz z aktami sprawy dowódcy okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego) najpóźniej w terminie 5 miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia o odszkodowanie (§ 8).

§ 26. (1) Do ważności posiedzeń komisji szacunkowej wymagana jest obecność wszystkich jej członków.

(2) Wnioski komisji szacunkowej (§ 25) zapadają większością głosów, przyczem wstrzymanie się od głosowania nie jest dopuszczalne. W przypadku, gdy żadne ze zdań nie uzyska większości, rozstrzyga zdanie, do którego przyłączy się przewodniczący komisji.

(3) Członek komisji szacunkowej, który został przegłosowany, może zażądać, aby jego odmienne zdanie zostało wciągnięte do protokółu.

§ 27. (1) W przypadku uznania, że wniosek komisji szacunkowej opiera się na niewyczerpująco ustalonym stanie faktycznym lub pozostaje w sprzeczności z poczynionemi ustaleniami, może dowódca okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego) zwrócić akta sprawy komisji szacunkowej w celu ponownego rozpatrzenia, wskazując okoliczności, które należy wziąć pod uwagę, bądź czynności, które należy spełnić.

(2) W powyższym przypadku komisja szacunkowa powinna wykonać nakazane przez dowódcę okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego) czynności w terminie 3 tygodni od dnia doręczenia zarządzenia dowódcy okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego).

(3) Komisja szacunkowa związana jest w tym przypadku zapatrywaniem prawnem, wyrażonem w zarządzeniu dowódcy okręgu korpusu (równorzędnego okręgu terytorjalnego).

§ 28. Koszty postępowania komisji szacunkowej ponosi Skarb Państwa.

§ 29. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 827. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1 października 1934 r. w sprawie przyjmowania weksli, płatnych w siedzibie miejscowego urzędu pocztowego, do zaprotestowania.

Poz. 828. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 października 1934 r. w sprawie zmiany ordynacji pocztowej.

Poz. 829. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 października 1934 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 14 lipca 1932 r. o paczkach żywnościowych.

Poz. 830. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 października 1934 r. w sprawie uchylenia rozporządzenia z dnia 2 maja 1933 r. o paczkach tytoniowych.

Poz. 831. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 3 października 1934 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 30 października 1933 r. o patentach żeglarskich.

Poz. 832. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 października 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianie rozporządzenia z dnia 4 czerwca 1930 r. w sprawie prowadzenia przemysłu kominiarskiego.

Na podstawie art. 41 ustęp 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350), zarządza się co następuje:

§ 1. Do rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 czerwca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 390), wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie prowadzenia przemysłu kominiarskiego, wprowadza się zmiany następujące:

1. Do § 1 dodaje się jako ustęp 2 następujące postanowienie: „Roboty, związane z wykonywaniem przemysłu kominiarskiego, muszą być przeprowadzane we wszystkich budynkach, które znajdują się w granicach poszczególnych okręgów kominiarskich“.

2. § 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 5. Prawo przemysłowego wykonywania robót kominiarskich przysługuje, poza osobami fizycznemi, tym tylko osobom prawnym, któ-

re są zawiązane dla trudnienia się przemysłem kominiarskim i składają się wyłącznie z przemysłowców kominiarskich".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 833. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 października 1934 r. Przepisy wykonawcze do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 13 października Nr. 236 Rok 1934

Poz. 295. Przepisy Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 października 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, o noszeniu i używaniu broni przez pracowników Banku Polskiego.

Na podstawie art. 22 ust. (5) prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Pracownicy Banku Polskiego, pełniący funkcje wartownicze wewnątrz lub z zewnątrz objektów Banku, albo konwojujący przesyłki wartościowe, mogą być uzbrojeni w krótką lub długą broń palną.

Pracownicy, pełniący dyżur i czynności inspekcyjne po godzinach urzędowych, mogą być uzbrojeni w krótką broń palną.

§ 2.

Pracownicy (§ 1) mogą być uzbrojeni jedynie w czasie pełnienia służby.

Podczas noszenia broni każdy pracownik obowiązany jest posiadać przy sobie pozwolenie na tę broń, wydane dla „pracownika Banku Polskiego".

§ 3.

Komendant straży w Dyrekcji Banku Polskiego w Warszawie oraz Dyrektorzy Oddziałów tego Banku lub osoby, pisemnie przez nich do tego upoważnione, przechowują broń, naboje oraz pozwolenia na broń pod zamknięciem w lokalu Banku Polskiego i ponoszą odpowiedzialność w przypadku zagubienia lub dostania się tych przedmiotów do rąk osób niepowołanych.

§ 4.

Osoby, wymienione w § 3, obowiązane są prowadzić księgę ewidencyjną pracowników, zaopatrywanych w broń, w której dla każdego pracownika oddzielnie należy odnotowywać rodzaj i numer broni przydzielonej pracownikowi, numer pozwolenia na tę broń oraz każdorazowo: ilość wydanych i zwróconych nabojów, datę i godzinę wydania oraz zwrotu broni, nabojów i pozwolenia.

§ 5.

Broń, naboje i pozwolenia na broń wydają pracownikom bezpośrednio przed rozpoczęciem przez nich służby osoby, wymienione w § 3.

Pracownicy obowiązani są zwracać tym osobom otrzymaną broń, naboje i pozwolenia niezwłocznie po ukończeniu służby. Otrzymanie i zwrot broni, nabojów i pozwoleń pracownicy obowiązani są potwierdzać podpisem w księdze ewidencyjnej.

§ 6.

Pracownicy obowiązani są w chwili otrzymania broni naładować ją i zabezpieczyć, a przy oddawaniu rozładować. Czynności te mają być wykonywane z zachowaniem należytej ostrożności.

§ 7.

Pracownicy uprawnieni są do użycia broni w celu odparcia rzeczywistego i bezprawnego napadu lub zamachu, zagrażającego bezpośrednio ich życiu, życiu osób trzecich albo powierzonemu pracownikom mieniu Banku Polskiego, jeżeli odparcie takiego napadu lub zamachu innemi środkami jest niemożliwe, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem.

Użycie broni dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy nie grozi ono bezpośredniem niebezpieczeństwem życiu osób postronnych.

§ 8.

Użycie broni może nastąpić tylko po przynajmniej jednorazowem ostrzeżeniu.

Jeżeli, ze względu na okoliczności danego przypadku, ostrzeżenie ustne jest niemożliwe, użycie broni może nastąpić po jednorazowym wystrzale ostrzegawczym w powietrze.

Bez ostrzeżenia wolno użyć broni tylko wówczas, gdy wszelka zwłoka grozi bezpośredniem niebezpieczeństwem życiu pracownika lub osób trzecich, albo naraziłaby Bank Polski na bezwzględną utratę mienia.

§ 9.

W razie konieczności użycia broni, należy, o ile to jest możliwe, starać się jedynie unieszkodliwić napastnika na tyle, ile tego wymagają okoliczności przypadku.

§ 10.

O każdym przypadku użycia broni pracownik obowiązany jest donieść niezwłocznie swemu przełożonemu, który natychmiast zawiadomi najbliższy posterunek Policji Państwowej.

§ 11.

Przepisy §§ 1 — 6 nie dotyczą broni, stanowiącej prywatną własność pracowników.

§ 12.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w trzydzieści dni po dniu ogłoszenia.

z 15 października Nr. 237 Rok 1934

z 16 października Nr. 238 Rok 1934

Poz. 296. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 297. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 298. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 17 października Nr. 239 Rok 1934

z 18 października Nr. 240 Rok 1934

z 19 października Nr. 241 Rok 1934

Poz. 299. Uchwała Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zniesienia Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Stanisławowie.

z 20 października Nr. 242 Rok 1934

Poz. 300. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 12 października 1934 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Kochłowicach.

Poz. 301. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 12 października 1934 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Wodzisławiu.

z 22 października Nr. 243 Rok 1934

z 23 października Nr. 244 Rok 1934

z 24 października Nr. 245 Rok 1934

IV. Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N.T.A.' rocznik XI rok 1933 dział A.

Nr. 641A.

Według przepisów ustawy inwalidzkiej z 18 marca 1921 poz. 195 Dz. Ust., określenie stopnia utraty zdolności zarobkowej dokonywane miało być bez uwzględnienia zawodu badanego. (Teza).

(Wyrok z 22 kwietnia 1933, l. rej. 5071/30).

Nr. 643A.

§ 12 ustawy z 15 sierpnia 1866 Nr. 28 Dz. Ust. Kraj. czy też z 16 kwietnia 1896 Nr. 25 Dz. Ust. Kraj. w brzmieniu, ustalonem ustawą z 20 sierpnia 1905 Nr. 100 Dz. Ust. Kraj., nie uprawnia do przyjęcia, że służba kościelna w parafjach katolickich zatrudniana jest na rachunek i ryzyko proboszcza, a tem samem do przyjęcia, że proboszcz osobiście jest pracodawcą tejże służby i, jako taki, ma płacić za nią składki za ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl ustawy z 19 maja 1920 poz. 272 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 25 kwietnia 1933 l. rej. 3901/30).

Nr. 644A.

Kwestja mocy obowiązującej rozstrzygnięć władz policyjno-budowlanych w razie zmiany odnośnych przepisów ustawowych.

(Wyrok z 26 kwietnia 1933, l. rej. 6552/30).

Nr. 646A.

Pod użytkownikami, przewidzianymi w art. 1 p. c) ustawy uwłaszczeniowej z 20 czerwca 1924 poz. 254/29 Dz. Ust., należy rozumieć m. i. dzierżawców, którzy użytkowali dzierżawione grunty przed terminem, tamże wskazanym, o ile gruntów nadziałowych przy uwłaszczeniu włościan nie otrzymali, żadnej nieruchomości ziemskiej na własność nie posiadali, a użytkowali dane grunty w granicach norm obszaru, określonych w p. d) tegoż artykułu.

(Wyrok z 27 kwietnia 1933, l. rej. 9675/30).

Nr. 647A

Sprawa zastosowalności przepisów ustawy z 31 lipca 1924 poz. 721 Dz. Ust. w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 17 maja 1927 poz. 401 Dz. Ust., odnoszących się do zaległych danin komunalnych, — do dotacji rocznych ze Skarbu Państwa na rzecz krajowych związków komunalnych w b. dzielnicy pruskiej, przewidzianych w ust. 2 art. 35 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 11 sierpnia 1923 poz. 747 Dz. Ust.

(Wyrok z 28 kwietnia 1933, l. rej 8050/30).

Nr. 650A.

Gminom miejskim służy prawo przełożenia kosztów urządzenia ulic na właścicieli przyległych działek w myśl art. 174 prawa budowlanego z 16 lutego 1928 poz. 202 Dz. Ust. wyłącznie w tych wypadkach, gdy chodzi o założenie ulic nowych, dotychczas nie istniejących, lub o urządzenie ulic, już wprawdzie istniejących, lecz pozbawionych wszelkiego urządzenia w znaczeniu ulicy miejskiej. (Teza).

(Wyrok z 5 maja 1933, l. rej. 4727/30).

Nr. 651A.

W myśl p. e) art. 3 ustawy scaleniowej z 31 lipca 1923 poz. 833/1927 Dz. Ust., wyłączeniu od scalenia, o ile właściciel nie wyrazi zgody na włączenie do obszaru scalenia, ulegają jedynie ogrody i sady, prowadzone zawodowo.

(Wyrok z 11 maja 1933, l. rej. 6116/30).

Nr. 652A.

Udzielanie zezwoleń na założenie stowarzyszeń religijnych wyznania mojżeszowego należy, w myśl przepisu art. 32 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 14 października 1927 r. w brzmieniu, opublikowanem przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego 5 kwietnia 1928 poz. 500 Dz. Ust., do swobodnego uznania naczelnej władzy nadzorczej. (Teza).

(Wyrok z 11 maja 1933, l. rej. 7009/30).

Nr. 654A.

Postępowanie przy wydawaniu przez władzę policyjno-budowlaną zarządzeń ze stanowiska interesu publicznego — wpływ tych zarządzeń na stosunki prywatno-prawne między stronami.

(Wyrok z 18 maja 1933, l. rej. 7348/30).

Nr. 656A.

Sprawa kompetencji Izb rzemieślniczych do badania uprawnienia do używania tytułu mistrza (majstra) rzemieślniczego danego rzemiosła.

(Wyrok z 29 maja 1933, l. rej. 7658/30).

Nr. 657A.

Sprawa legitymacji Magistratu m. Poznania, jako władzy budowlanej I instancji, do wnoszenia środków prawnych od zarządzeń instancji wyższych, wydawanych na skutek odwołania się osób interesowanych.

(Postanowienie z 29 maja 1933, l. rej. 1407/31).

Nr. 658A.

„Nieszczęśliwy wypadek" — wykładnia przepisu art. 89 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Policji Państwowej z 6 marca 1928 poz. 257 Dz. Ust.

(Wyrok z 30 maja 1933, l. rej. 7958/30).

Nr. 663A.

Kwestja swobodnego uznania władzy odwoławczej co do uzupełnienia postępowania wyjaśniającego z mocy art. 92 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust.

(Wyrok z 14 czerwca 1933, l. rej. 8047/30).

Nr. 664A.

Z treści § 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 17 czerwca 1924 poz. 522 Dz. Ust. wynika, że władzy nadzorczej służy prawo, o ile preliminarz budżetowy związku komunalnego zawiera pozycje, wymienione w § 4 p. g) tegoż rozporządzenia, zatwierdzenia tego preliminarza w całości lub części, podług swego uznania, a zatem i badania wszystkich pozycji budżetowych ze stanowiska legalności i celowości. (Teza).

(Wyrok z 16 czerwca 1933, l. rej. 7198/29).

Nr. 665A.

Przepis zdania 1 art. 99 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej z 19 stycznia 1928 poz. 86 Dz. Ust., że postępowanie przed sądami administracyjnemi odbywa się według przepisów o postępowaniu sporno-administracyjnem, odnosi się tylko do postępowania przed wojewódzkiemi sądami administracyjnemi i wydziałami powiatowemi (miejskiemi), o ile one spełniają funkcje sądów administracyjnych (art. 94 ust. 1), nie dotyczy zatem wypadków, przewidzianych w art. 95 p. 2 tego rozporządzenia. (Teza).

(Wyrok z 23 czerwca 1933, l. rej. 352/31).

Nr. 667A.

Rozdział ciężaru kosztów budowy lub naprawy mostów na drogach w b. zaborze rosyjskim.

(Wyrok z 28 czerwca 1933, l. 6501/30).

Nr. 668A.

W wypadkach stwierdzenia pogorszenia się cierpienia w związku ze służbą wojskową, władza powinna wypowiedzieć się, jaki — zdaniem jej — był stopień niezdolności do zarobkowania badanego przy wstąpieniu do wojska, a ewentualnie, w jakim stopniu nastąpiło pogorszenie cierpienia w czasie służby wojskowej z przyczyn, niezależnych od warunków tej służby. (Teza).

(Wyrok z 9 września 1933, l. rej. 3311/31).

Nr. 669A.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zniesieniu służebności z 1 lutego 1927 poz. 75 Dz. Ust. nie ma zastosowania w wypadku zawarcia dobrowolnej umowy o zniesieniu służebności, nie wynikających z urządzenia ziemskiego włościan (art. 54 powoł. rozp.). (Teza).

(Wyrok z 11 września 1933, l. rej. 3755/31).

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.